

- Poftim?
 — Experiență actricească.
 — Nu, eu nu sînt actor. Încerc să-l găsesc pe Michael Deane.
 — Vorbești engleza?
 — Da, zise Pasquale în engleză.
 — Spune ceva.
 — Bună, zise el în engleză. Ce mai faci?
 Bărbatul păru interesat.

— Spune ceva amuzant, zise el.

Pasquale se gîndi o clipă, apoi spuse în engleză:

— Eu întreb dacă-l iubește și ea spune da. Eu întreb dacă... și el îndrăgostit. Ea zice da, el iubește pe el.

Bărbatul nu zîmbi, dar spuse „OK“ și îi înapoie buletinul lui Pasquale, împreună cu un cartonaș cu un număr înscris pe el. Numărul era 5410. Arată spre ușa pe care ieșise aproape toată lumea, în afară de fetele frumoase.

— Autobuzul numărul patru.

— Nu, eu încercat să găsesc...

Dar bărbatul trecuse deja la următoarea persoană din rînd.

Pasquale urmă șirul șerpuitor pînă afară, unde se găsea o coloană de autobuze. Urcă în al patrulea, care era aproape plin cu bărbați de vîrste cuprinse între douăzeci și patruzeci de ani. Peste cîteva minute le văzu pe femeile frumoase urcînd într-un autobuz mai mic. După ce mai urcară cîteva bărbați, ușa autobuzului său se închise cu un scîrțîit, motorul porni cu un huriit și autobuzul o luă din loc. Au fost duși prin oraș pînă la o zonă din *centro* pe care Pasquale n-o știa și unde autobuzul se opri. Bărbații coborîră încet. Neștiind ce altceva să facă, Pasquale îi urmă.

Merseră pe o alee și intrară pe o poartă pe care scria „CENTURIONI“. Și, într-adevăr, dincolo de gardul înalt erau o mulțime de centurioni romani costumați care fumau, mîncau *panini*, citeau ziare și discutau. Erau sute de astfel de indivizi îmbrăcați în armuri și cu sulite în mînă. Nu se vedea nici urmă de camere de filmat sau echipe de operatori, numai bărbați în

costume de centurion, cu ceasuri la mână și pălării de fetru pe cap.

Deși se simțea ușor ridicol, Pasquale urmă șirul de bărbați care nu erau costumați încă. Rîndul ducea la o clădire mică, unde li se lua măsura tuturor.

— Este vreun șef pe-aici? îl întrebă Pasquale pe bărbatul din fața lui.

— Nu. Tocmai asta-i grozav.

Individul își descheie sacoul și-i arată lui Pasquale cinci cartonașe cu numere din cele care se dădeau la hotel.

— Stau întruna la coadă. Idioții mă plătesc de fiecare dată. Nici măcar nu capăt vreun costum. Aproape că-i prea ușor.

Bărbatul îi făcu cu ochiul.

— Dar eu nici n-ar trebui să fiu aici, spuse Pasquale.

Individul rîse.

— Nu-ți face griji. N-or să te prindă. Oricum nu vor filma azi. Va ploua sau cuiva nu-i va conveni lumina sau după vreo oră o să vină cineva să zică „Doamna Taylor e bolnavă din nou“ și ne vor trimite acasă. Nu filmează decît o dată la cinci zile, asta în cel mai bun caz. În timpul ploilor am cunoscut un tip pe care l-au plătit de șase ori în fiecare zi numai ca să vină. S-a dus în toate locurile de adunare pentru figuranți și a căpătat bani la fiecare dintre ele. Pînă la urmă s-au prins și l-au dat afară. Și știi ce-a făcut? A furat un aparat de filmat și l-a vîndut unei companii cinematografice italiene, și ei știi ce-au făcut? L-au vîndut înapoi americanilor la preț dublu. Ha!

În timp ce înaintau, un bărbat în costum de tweed venea înspre ei de-a lungul șirului. Era însoțit de o femeie cu o mapă. Bărbatul vorbea în engleză cu izbucniri rapide și furioase, spunîndu-i femeii cu mapa ce să scrie. Ea dădea din cap și făcea întocmai. Uneori scotea oamenii din rînd, iar aceștia plecau bucuroși. Cînd ajunse la Pasquale, bărbatul se opri și se aplecă foarte mult înspre el. Pasquale se lăsă pe spate.

— Cîți ani are?

Pasquale răspunse în engleză înainte ca femeia să apuce să traducă:

— Am douăzeci și doi de ani.

Bărbatul îl apucă acum pe Pasquale de bărbie și îi întoarse fața în așa fel încît să-l poată privi direct în ochi.

— De unde ai ochii aștia albaștri, amice?

— Mama, ea are ochi albaștri. E din Liguria. Sînt mulți ochi albaștri.

Bărbatul o întrebă pe interpretă „Sclav?” și apoi îi zise lui Pasquale:

— Vrei să fii sclav? Aș putea să-ți plătesc mai mulți bani. Poate chiar și mai multe zile.

Înainte ca Pasquale să apuce să-i răspundă, bărbatul îi zise femeii:

— Trimite-l să fie sclav.

— Nu, spuse Pasquale. Așteptați.

Scoase din nou hîrtia și îi vorbi în engleză bărbatului în costum de tweed:

— Eu numai încerc să găsesc pe Michael Deane. În hotelul meu este o americană. Dee Moray.

Bărbatul se întoarse cu totul înspre Pasquale:

— Ce-ai zis?

— Eu numai încerc să găsesc...

— Dee Moray ai zis?

— Da. E la mine la hotel. De-asta vin să găsesc pe Michael Deane asta. Ea tot așteaptă pe el și el nu vine. E foarte bolnavă.

Bărbatul se uită la bucata de hîrtie și apoi în ochii femeii.

— Dumnezeuule, noi am auzit că Dee s-a dus în Elveția, la tratament!

— Nu. Ea venit la hotelul meu.

— Și-atunci, omule, ce naiba cauți printre figuranți?

O mașină l-a dus înapoi la Grand Hotel și Pasquale a rămas în vestibul, unde s-a uitat cum scapără lumina reflectată într-un candelabru de cristal. În spatele lui se găseau scările și la fiecare cîteva minute cineva le cobora agale, ca și cînd apariția sa urma să stîrnească aplauze. Tot la fiecare cîteva minute țîriiau

și lifturile, dar după el tot nu veni nimeni. Pasquale fuma și aștepta. Îi trecu prin minte să se ducă în încăperea de la capătul coridorului și să întrebe pe cineva unde-l putea găsi pe Michael Deane, dar se temea să nu-l urce iar în vreun autobuz. Au trecut douăzeci de minute. Apoi încă douăzeci. În cele din urmă o tânără atrăgătoare se apropie de ele. De astfel de femei nu păreau să ducă lipsă aici.

— Domnul Tursi?

— Da.

— Domnul Deane își cere scuze că v-a lăsat să așteptați atât de mult. Veniți, vă rog, cu mine.

Pasquale o urmă la lift și liftierul îi duse la etajul al treilea. Coridoarele erau late și bine luminate și Pasquale se jenă la gândul că Dee Moray lăsase acest hotel frumos pentru mica lui *pensione*, cu scara ei îngustă, unde nu fusese destul loc nici pentru un tavan de înălțime normală, așa că zidarul se folosise pur și simplu de bolovani, îngemănând zidul cu tavanul de stîncă, de parcă o peșteră i-ar fi devorat încet hotelul.

O urmă pe femeie într-un apartament cu ușile dintre camere larg deschise. În apartament părea să se desfășoare un volum mare de muncă – lumea vorbea la telefon și dactilografia de parcă acolo se înființase o mică întreprindere. Pe o masă lungă se găsea mîncare și niște italience tinere și frumoase se învîrteau prin jur, oferind cafea. Pasquale observă că una dintre ele era fata pe care o întîlnise la coadă. Dar ea îi evită privirea.

Pasquale a fost condus în viteză prin apartament și apoi afară, pe o terasă care dădea înspre biserica Trinità dei Monti. Se gândi iar la Dee Moray, cum admirase ea priveliștea pe care i-o oferea camera ei, și se simți rușinat.

— Vă rog să luați loc. Michael va veni imediat.

Pasquale se așeză pe un scaun de fier forjat de pe terasă, iar în spatele lui zgomotul mașinilor de scris și al conversațiilor continuă. Fumă. Mai așteaptă patruzeci de minute. Apoi femeia cea atrăgătoare reveni. Sau era alta?

— Mai durează cîteva minute. Doriți niște apă în timp ce așteptați?

— Da, vă rog, spuse Pasquale.

Dar apa nu apăru nici ea. De-acum trecuse de ora unu. Pasquale încerca deja de mai bine de trei ore să-l găsească pe Michael Deane. Îi era sete și foame.

Mai trecură douăzeci de minute și femeia reveni.

— Michael vă așteaptă jos, în hol.

Pasquale tremura – nu știa nici el dacă de furie sau de foame – cînd se ridică s-o urmeze iar și străbătu apartamentul, apoi coridorul, urcă iar în lift și coborî în vestibul. Iar acolo, așezat pe canapeaua unde stătuse el cu o oră în urmă, se găsea un bărbat mult mai tînăr decît își imaginase Pasquale, la fel de tînăr ca el, un american cu ten deschis la culoare, palid și cu părul moale, castaniu-roșcat. Își rodea unghia de la degetul mare al mîinii drepte. Era destul de chipeș, în stilul acela american spălăcit, dar îi lipsea soiul de calitate pe care Pasquale ar fi atribuit-o bărbatului așteptat de Dee Moray. Poate că nu există un bărbat destul de bun pentru ea, se gîndi el.

Bărbatul se ridică.

— Domnule Tursi, zise el în engleză. Eu sînt Michael Deane. Înțeleg c-ai venit să discutăm despre Dee.

Iar ce s-a întîmplat în continuare l-a surprins pînă și pe Pasquale. Nu mai făcuse așa ceva din noaptea aceea în care, cu ani în urmă, în La Spezia, pe cînd avea șaptesprezece ani, unul din frații lui Orenzio îi pusese la îndoială bărbăția, dar în acel moment se apropie și îi trase un pumn lui Michael Deane – drept în piept, dintre toate locurile posibile. Nu mai lovise niciodată pe nimeni în piept, nu mai *văzuse* pe nimeni lovind pe cineva în piept. Se auzi un bufnet înfundat, pe el îl duru tot brațul, iar Deane căzu înapoi pe canapea, pliat ca o husă pentru haine.

Pasquale stătea în picioare deasupra bărbatului încovoiat, tremurînd și zicîndu-și în gînd: „Ridică-te. Ridică-te și luptă, dă-mi ocazia să te pocnesc din nou“. Însă, încetul cu încetul,

furia lui Pasquale începu să se domolească. Se uită în jur. Nu mai văzuse nimeni lovitura. Probabil păruse că Michael Deane s-a așezat înapoi pe canapea. Pasquale se trase puțin în spate.

După ce-și recăpătă suflul, Deane se îndreptă, se uită în sus, făcu o grimasă și zise:

— Ufff! La naiba!

Apoi tuși.

— Bănuiesc că-ți închipui c-am meritat-o.

— De ce o lași singură așa? E speriată. Și bolnavă.

— Știu. Știu. Ascultă, îmi pare rău că s-a-ntîmplat așa.

Deane tuși din nou și își frecă pieptul. Se uită precaut în jur.

— Putem discuta afară?

Pasquale dădu din umeri și o porniră spre ieșire.

— Gata cu pumnii, bine?

Pasquale consimți. Ieșiră din hotel și se îndreptară spre Treptele Spaniole. Piața era plină și vânzătorii își strigau prețurile la flori. Pasquale flutură mâna, dîndu-i la o parte, în timp ce înaintară prin piață.

Michael Deane continua să-și frece pieptul.

— Cred că mi-ai rupt ceva.

— *Mi dispiace*, mormăi Pasquale, deși nu-i părea rău.

— Cum e Dee?

— E bolnavă. Eu aduc doctor din La Spezia.

— Și doctorul tău... a consultat-o?

— Da.

— Înțeles.

Michael Deane dădu încrunțat din cap și începu să-și roadă din nou unghia.

— Atunci presupun că nu trebuie să ghicesc ce ți-a spus doctorul.

— El cerut doctorul ei. Să vorbească.

— Vrea să vorbească cu doctorul Crane?

— Da.

Pasquale încercă să-și reamintească în detaliu conversația, dar știa că i-ar fi fost imposibil s-o traducă.